

[Brøndlund Nielsen.]

Dernæst vil jeg gerne sige vedrørende kviksløvforureningen, at jeg absolut også anerkender det, når der sættes ind imod den, også de bestræbelser, som jeg har forstået ministeren vil sætte i gang vedrørende forureningen i Lille-Bælt med disse ting. Men der er jo også andre steder, det gør sig gældende, og det er for mig at se en alvorlig ting og en uafvendelig ting, og derfor mener jeg, at det over en bred front bør registreres, hvor denne forurening sker, og sættes ind imod den.

Men der er specielt én ting, som jeg gerne lige vil sige; ministeren går også ind på spørgsmålet om motorvejen ved Århus og den støjforurening, der kan ligge dér, og jeg forstod nu ministeren sådan, at ministeren vil gå til de kommunale myndigheder derovre med det udgangspunkt, at ministeren mener, den skal lægges vest om. Sådan forstod jeg det, og det ville da være udmærket, hvis det er tilfældet og ministerens indstilling.

Nordqvist: Jeg forstår ministeren således, at jeg mener, der faktisk er grund til at takke ham for hans udtalelse vedrørende spørgsmålet, jeg rejste om at lade al overlydsflyvning omfatte af lovforslaget. Jeg går ud fra, at ministeren er enig med mig i, at uanset om knaldene kommer fra civile eller fra militære fly, er de lige ubehagelige, og ministeren er vel også enig med mig i, at selv om man i Nordisk Råd kun har anbefalet indgreb mod den civile overlydsflyvning, er der jo ingen, der kan forhindre os i at gå et skridt videre. Det håber jeg vi kommer til, når lovforslaget har været til udvalgsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget angående forureningsbekæmpelse. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om foranstaltninger mod forurening af havet med andet end olie.

(Lovforslaget (nr. 181) findes i tillæg A. sp. 2945, fremsættelsen i tidenden sp. 3447).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages den under punkt 7 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod forurening af havet med olie og andre materialer.

(Lovforslaget (nr. 182) findes i tillæg A. sp. 2941, fremsættelsen i tidenden sp. 3447).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Camre: Lovforslag nr. 181 har som opgave at skabe en selvstændig lovhjemmel for forbud mod at udkaste skadelige stoffer udover olie i havet fra skibe, fra luftfartøjer og fra fastliggende platforme. Olieforureningen har vi jo allerede en lov om.

Forslaget ønskes gennemført, for at vi kan ratificere den konvention om forhindring af havforurening, som blev resultatet af en konference mellem Nordsøstaterne i Oslo i oktober 1971. Der er tale om en regional aftale, idet alene det nordøstlige Atlanterhav og Ishavet med tilstødende farvande samt Østersøen, Sundet og Bælterne er omfattet af aftalen og af dette lovforslag.

Lovforslagets hovedtræk er, at særlig giftige stoffer, som er specificeret i konventionens bilag 1, den såkaldte sorte liste, ikke må dumpes. Det gælder bl. a. organiske halogenforbindelser som DDT, det gælder chlorerede kulbrinter som f. eks. affald fra PVC-plasticfabrikation og det meget frygtede PCB, polychloreret biphenyl, det gælder teflonbiprodukter og videre en række stoffer, som antages at være kræftfremkaldende: kviksløv, kviksløvforbindelser, cadmium og cadmiumforbindelser, unedbrydelige plasticmaterialer og andre syntetiske materialer, som kan flyde på havet.

Der kan dog i ganske særlige tilfælde gives dispensation til at dumpe sortlistede materialer, nemlig når der foreligger en fare for menneskeliv eller for fly eller skib.

[Camre.]

Affald, der indeholder væsentlige mængder af stoffer, som er angivet i konventionens bilag 2, den såkaldte grå liste, må kun dumpes med tilladelse fra vedkommende nationale myndigheder i hvert enkelt tilfælde. Det drejer sig her bl. a. om stoffer som arsen, bly, kobber, zink og disses forbindelser, det gælder cyanider og fluorider samt pesticider m. m., og det gælder yderligere for beholdere, metalaffald, tjæreagtige stoffer m. v.

Endelig for det tredje kan man tillade, at andre stoffer, som er uskadelige, dumpes efter en særlig tilladelse, som kan gives mere generelt, men der er altså her tale om stoffer, som virkelig er uskadelige.

Jeg vil gerne fremhæve, at vi bør være meget restriktive og meget forsigtige med hensyn til bedømmelsen af, hvilke stoffer vi betegner som uskadelige. Det forekommer mig, at vor viden om disse ting ikke er særlig sikker, og vi bør derfor hellere være overforsigtige end det modsatte.

Konventionen, som er underskrevet af 12 lande, træder i kraft 30 dage efter, at den 7. stat har deponeret sit ratifikationsdokument hos den norske regering. En kontraherende regering skal sørge for, at konventionens regler bliver efterlevet af skibe og luftfartøjer, der er registreret i dens territorium, endvidere af skibe og luftfartøjer, der inden for dens territorium laster stoffer eller materialer, som agtes dumpet, og endelig for det tredje af skibe og luftfartøjer, der forventes at foretage dumpning inden for dens territorialfarvande.

Ved et andet lovforslag, som vi har til behandling i denne samling, nr. 126, om bortskaffelse af olie- og kemikalieaffald, bliver der pålagt erhvervsvirksomheder og andre pligt til på forsvarlig måde at bortskaffe, eventuelt neutralisere, disse affaldstyper, og der er bl. a. gennem Kommune kemi rent teknisk skabt mulighed for, at dette kan lade sig gøre.

Det er endvidere åbenbart, at bortskaffelsen af stoffer og materialer, der stammer fra den normale drift af skibe, og som er skadelige for havenes dyre- og planteliv eller for mennesker, forudsætter, at der er sikkerhed for, at skibene kan komme af med stofferne i havnene. Jeg forstår på ministerens frem-

sættelsestale, at ministeren for forureningsbekæmpelse vil tage dette op med ministeriet for offentlige arbejder, hvor ministeren jo også må siges at have en vis indflydelse, og jeg håber at kunne drage den slutning, at ministeren for offentlige arbejder vil gå foran med et initiativ for at skabe disse faciliteter i statshavnene; det vil nok lette gennemførelsen i de kommunale havne.

Der er grund til at glæde sig over, at vi nu får gennemført denne lov. Det er blot et skår i glæden, at loven og konventionen ikke gælder for alle klodens have, men det er vi jo desværre uden direkte indflydelse på. Man kan kun, som minister Kampmann gør det, udtrykke håb om, at konventionen vil blive et eksempel til efterfølgelse, og så må vi jo i de internationale organer, først og fremmest i FN, presse på for at få verdensomspændende regler mod havenes forurening. Livet i havene er en vigtig forudsætning for livet på denne klode, og det er forfærdende, at udviklingen har fået lov at løbe så langt, som tilfældet er i dag, før der tages aktive skridt til at standse denne katastrofale udvikling.

Jeg betragter det som værdifuldt, at både politiet, forsvaret, fiskerikontrollen, havnemyndighederne, statens skibstilsyn og toldvæsenet får bemyndigelse til uden retskendelse at foretage eftersyn af fartøjer, som mistænkes for at ville foretage ulovlig dumpning. Det er blot igen et skår i glæden, at dette kun kan ske, hvis dumpningen forventes foretaget på dansk område.

I det hele taget er der vel grund til at spørge, om straffebestemmelserne for overtrædelse af loven er strenge nok; der kan kun idømmes bøde eller hæfte. Se, hvis en sulten og fattig mand stjæler nogle penge ved et indbrud for at købe noget mad, så sætter vi ham i fængsel, for han har forgrebet sig på den hellige ejendomsret, og det kan enhver se er forkert. Men hvis et stort, rigt rederi på vegne af et stort, rigt industriforetagende dumper giftige stoffer, som indebærer, at mennesker og dyr forgiftes og deres død derved fremskyndes, så giver vi bøde eller hæfte. Der er intet rimeligt forhold i disse straffe. Ulykkeligvis står der jo ikke i noget af de ti bud, at ødelæggelse af jordens biologiske balance er forbudt. Hvis vi fra Moses' tid havde haft et 11. bud, der

[Camre.]

sagde: Du må ikke forurene, så havde vores straffelovgivning måske været rimeligere på dette område.

Jeg vil gerne bede ministeren overveje en skærpelse af strafferammen, en skærpelse, der er så hård, at den kan medvirke til, at vi undgår de mange ulovlige dumpninger, som vi ved foregår i dag, ikke mindst med olie. Vi har jo allerede ved lov om foranstaltninger mod forurening af havet med olie og andre materialer, som senest blev ændret i februar 1971, opstillet et vist værn mod olieforurening, men vi erfarer igen og igen om overtrædelse af denne lov. Vi ændrer nu samtidig med denne behandling også den lov, idet andet end olie udgår af den og placeres for sig under den nye lov, som jeg her har talt om. Måske kunne vi samtidig se på en skærpelse af strafferammen for olieforurening af havene.

Jeg går ud fra, at lovforslagene skal behandles i folketingets forureningsudvalg. Det må være rigtigt, at vi samler folketingets arbejde med hele denne problemkreds i det samme udvalg, og jeg skal på socialdemokratiets vegne tilsige en hurtig og positiv udvalgsbehandling af de to foreliggende lovforslag.

H. C. Toft: Mit partis ordfører i denne sag, hr. Henning Andersen, kan desværre ikke være til stede, og jeg skal derfor på det konservative folkepartis vegne komme med nogle få bemærkninger om lovforslag nr. 181.

Jeg vil gerne først fastslå, at den lovgivning, der her foreslås, jo har som baggrund, at allerede den tidligere regering i februar 1971 gennemførte et lovforslag om foranstaltninger mod forurening af havet med olie og andre materialer. Det var også under den tidligere regering, at der blev taget et nordisk initiativ, nemlig i januar 1971, i et forsøg på at få et samarbejde i gang ikke alene mellem de nordiske lande, men også omfattende andre lande, for at bekæmpe den forurening, der finder sted af havet ikke alene med olie, men også med andre materialer.

Vi er derfor meget tilfredse med, at det initiativ, der blev taget dengang, er fulgt op og nu har medført, at 12 lande har tilsluttet sig de synspunkter, som var bag-

grunden for det initiativ, der blev taget på nordisk område, og at man nu kan forvente, at tilslutning fra disse 12 lande vil finde sted, og at man derved også opnår det, der er tilsigtet: en langt mindre forurening af havene, således som vi alle ønsker det. Det er et udtryk for, at hvis man vil bekæmpe forureningen af havet, er det ikke tilstrækkeligt at lade et enkelt land eller enkelte lande tage initiativet og gennemføre lovgivning om forbud herimod, men da er det nødvendigt med et regionalt samarbejde.

Det vil nok være nødvendigt med et udvalgsarbejde. Der er måske enkelte ting, der ikke står helt klart i alt fald for mig efter gennemlæsning af forslaget. Jeg tænker her f. eks. på, for bare at nævne en lille ting, at oprensning af havne og udbygning af havne, der kræver materialeflytning ud i havet, ikke efter det, der foreligger her, er tilladt. Der står, at det er tilladt at bygge diger, og at man også på anden måde kan opfylde havet, hvis man f. eks. vil lave en kunstig ø, men det mere reelle, som man tit står over for her, mener jeg også der må være tilladelse til. Måske har jeg ikke opfattet lovforslaget fuldt ud rigtigt, men jeg finder det i alt fald nødvendigt, at der er tilladelse hertil. Det vil nok også være nødvendigt i udvalget at drøfte spørgsmålet om den bortskaffelse af affald, der finder sted fra mindre skibe, og her tænker jeg ikke ligefrem på en dumpning, men en udkastning, der ofte forurener mange af vore kyster. Ikke mindst hvor der er stærkt trafikeret farvand med mange lystbåde og måske også mange fiskerkuttere, må vi have bestemmelser, der hindrer, at vi får den forurening af vore kyster og vore farvande, som vi ofte har oplevet.

Jeg skal med disse få bemærkninger tilsige lovforslagene en vilvillig behandling.

Arne Christiansen: Da vi under VKR-regeringen gennemførte loven om foranstaltninger mod forurening af havet med olie, blev der under udvalgsbehandlingen tilføjet: og andre materialer. Vi kan nu med de to foreliggende forslag fjerne denne tilføjelse, når forslaget om foranstaltninger mod forurening af havet med andet end olie gennemføres; for det bliver selvfølgelig gennemført.

Det er et godt initiativ, der følger den

[Arne Christiansen.]

hidtidige lovgivning op. Det er godt, fordi Danmark vil bringe sig i overensstemmelse med en række europæiske lande og skabe grundlag for ratifikation af den konvention, der udarbejdedes i oktober i fjor i Oslo. Et sådant skridt i retning af på international basis at løse et alvorligt og truende forureningsproblemer må hilses med tilfredshed.

Det er klart, at tanken falder på de enkelttilfælde, som vi vel alle husker fra det seneste år, og ganske vist var der ikke tale om dumpning — jeg er ikke klar over, efter at sprognævnet har udtalt sig, om vi skal fortsætte med engelsk eller dansk udtale af ordet, men det kan ministeren måske oplyse os om; jeg foretrækker nu indtil videre at kalde det dumpning med dansk udtale — der var som sagt ikke tale om dumpning, da 5 tønder faldt over bord i Kattegat her i påskedagene, men jeg tror, der var mange, der alligevel tænkte på lovgivningens nødvendighed, da de vadede rundt i døde fisk på Sjællands nordkyst, mens olieklatter fra et andet skib blev klumpet under støvlerne. Der var faktisk en, om jeg så må sige, dobbelt uhyggelig virkning.

Den velvillige indstilling fra Danmarks Rederiforening og Industrirådet, som ministeren nævner i sin fremsættelsestale, bekræfter den almindelige opfattelse af, at det er på høje tid, denne lov gennemføres.

Når der i § 1, punkt 1, som undtagelse fra begrebet dumpning nævnes „bortskaffelse af stoffer eller materialer, der stammer fra normal drift af transportmidlerne, platformene eller deres udstyr“, kan man så slutte, at diverse plasticemballager fra passagerskibe anses for at høre med til driften af det pågældende skib? Forhåbentlig er det ikke tilfældet, for ellers kan det snart blive vankeligt at færdes og at bade langs med vore indre kyster.

Jeg har også noteret, at forslaget ikke betyder øgede udgifter for staten, ministeren anfører i givet fald kun til forsknings-samarbejde i lyset af Oslokonventionen. Spørgsmålet er vel, om ikke en forskning på dette område f. eks. med henblik på nedbrydning af materialer, der ellers skulle dumpes, under alle omstændigheder ville blive prioriteret højt uanset Oslokonventionen, altså taget op under et helt andet budget.

Dette er kun en sidebemærkning, og jeg skal slutte med at tilsige på venstres vegne en velvillig behandling af begge de foreliggende lovforslag.

Nordqvist: Jeg skal ikke som den socialdemokratiske ordfører gå helt tilbage til Moses, men nøjes med at konstatere, at vi i hvert fald gennem årene har vist stort let-sind og handlet, som om vi kunne smide alt i havet, hvad vi nu havde lyst til. Vi har fået adskillige påmindelser om, at det er en alvorlig fejltagelse.

Det er glædeligt, at Oslomødet har taget denne problematik op. I og for sig er der vel heller ingen grund til, at ministeren sådan hiver sig selv op ved hårene og gør sig til af, at dette er hans indsats alene; det er det jo ikke, det er en fællesnordisk indsats. Men vi i det radikale venstre kan i hvert fald glæde os over, at ministeren tager denne handske op.

Der skal jo yderligere, som forsamlingen ved, i sommer engang i Stockholm være en konference, og jeg synes, det var udmærket, hvis vi her i folketinget, inden vi når til denne forureningskonference, er kommet til vejs ende med dette lovforslag. Dette er jo en sag, der i allerhøjeste grad har internationalt omfang, og lige så vel som vi på andre områder kan påvirke omverdenen ved det gode eksempel, så mener jeg også, vi i denne sag må stå sammen med de øvrige 11 nationer, der skal ratificere, om at foregå andre lande med et godt eksempel.

Ministerens er i sin fremsættelse også inde på dette, at man i havnene skal etablere muligheder for skibene til at komme af med deres affald, og det rejser i og for sig også spørgsmålet, om ikke man på en eller anden måde bør overveje at indføre affaldsmøller i skibene, således at man kan komme af med affaldet på en rimelig måde.

På længere sigt må vi selvfølgelig ind i den problematik, som vor gode ven hr. Mansholt for nylig har ventileret nede i Bruxelles, nemlig dette, at selv om vi griber ind med forskellige foranstaltninger, vil vi ikke fortsat kunne smide alt det affald væk, vi hidtil har gjort. Vi skal altså over i et helt andet hjørne af hele problematikken, men det kan vi jo også drøfte med ministeren, som i enhver henseende er meget progressiv.

Jeg forstår lovforslaget således, at vi også

[Nordqvist.]

kan straffe danske firmaer, der benytter udenlandske fartøjer til at dumpe, eller dumpe med engelsk udtale — vi får måske at vide af ministeren, hvad det hedder, han er jo også sproglyndig — uden for søterritoriet, men for mig rejser lovtæksten spørgsmålet, om ikke vi kan komme ud for dobbelt straf, dels at den nation, hvortil skibet hører, straffer skibets ejer eller bruger, dels at det land, hvorunder territoriet hører, straffer vedkommende for at smide affaldet ud på et andet lands territorium. Nu ved jeg ikke, om dette spørgsmål gik op for ministeren, men hvis ikke han har hørt det, kan vi jo gentage det i udvalget.

Der er et andet område, hvor ministeren også demonstrerer sit ualmindelige mod; det er, når han i § 9 antyder, at det er rimeligt, at man kan foretage ransagning uden retskendelse, når det skønnes, at loven vil blive overtrådt. Nu ved jeg ikke, om ministeren husker de hede debatter, vi havde for nogle år siden i forbindelse med efterretningstjenesten, men hvis ikke han husker dem, er det i hvert fald værd at minde ham om, at der sikkert er adskillige her i denne sal, der vil kræve meget, meget, meget vægtige argumenter for at fravige dette, at der skal en retskendelse til, inden man skrider til at ransage et skib. Hvem skal i det hele taget vurdere, om der er grund til at formode det og det? Den eneste, der kan gøre det, er en dommer, og i dag er det jo således, at man kan etablere eller stable et grundlovsforhør på benene i løbet af et kvarter, og det kan afgøres ret hurtigt, hvis ellers sagen er enkel; det må det også kunne gøres i dette tilfælde. Det radikale venstre kan i hvert fald ikke uden videre acceptere dette.

Nu skriver ministeren jo så pænt i sin fremsættelse, at man har forelagt dette lovforslag eller ministerens intentioner for forskellige interesseorganisationer og ministerier, og man har søgt at tage hensyn til de synspunkter, der er fremkommet under disse drøftelser. Nu ville det jo være meget interessant under udvalgsbehandlingen at få at vide, hvad det egentlig er for synspunkter, andre ministerier og disse organisationer har fremført. Det fremgår jo hverken af det ene eller det andet dokument af det, vi har fået. Så bliver vi i hvert fald i stand til at konstatere, om ministeren taler sandt, når

han siger, at han har taget hensyn til disse organisationer. Det tror jeg gerne, og i hvert fald vil det radikale venstre anbefale lovforslagene med disse bemærkninger og tilsige velvillig behandling.

Vivike: Jeg er helt enig med den socialdemokratiske ordfører, hr. Camre, og så er der jo ingen grund til at gentage, hvad han har sagt. Jeg er også enig med ham i, at man bør lade lovforslaget komme i forureningsudvalget, og dér vil socialistisk folkeparti præstere al den velvilje, vi overhovedet formår.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Må jeg også her glæde mig over at kunne benytte lejligheden til at takke for den velvillige behandling. Jeg er jo lidt i samme situation som hr. Vivike, der taler som femte ordfører, hvorved det bliver lidt svært at variere velviljen, for nu er jeg oppe som sjette taler i sagen, og det gøres ikke meget lettere på det tidspunkt.

Det er rigtigt, som det er blevet fremhævet, at denne lovgivning for det første kan være en model for internationalt samarbejde, også for så vidt angår andre farvande og andre forureningskilder end dem, der er medtaget her.

Hertil kommer, at dette skal ses i logisk forlængelse af en lov, som vi har vedtaget i folketinget, hvorefter vi dels har forbudt danske skibe at udtømme, dels har forbudt udtømning overhovedet på dansk søterritorium. Men det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi meget hurtigt har opdaget en række huller i denne lovgivning, som vi har forsøgt at gennemføre på nationalt grundlag, nemlig bl. a. det forhold, at andre landes skibe på internationalt farvand har kunnet udtømme olie, giftstoffer osv. Jeg tænker ikke mindst på de affærer, der har været med et hollandsk skib og et engelsk skib, hvor der ikke har været nogen international ret til at gribe ind. Derfor har man afholdt mødet i Oslo, som har medført fremsættelsen af dette lovforslag, som er nødvendigt for at ratificere konventionen, således at vi på international baggrund kan forhindre disse former for udtømning.

Jeg går ud fra, at vi i udvalget nærmere kan drøfte de betragtninger, som hr. Camre og hr. Nordqvist fremkom med om eftersøg-

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

ningsproceduren, hvor man har en mistanke, og, som hr. Camre fremhævede det, hele spørgsmålet om strafferammen. Der er meget rigtigt i den betragtning, at de nyere forbrydelser, hvortil forurening i høj grad hører, jo ikke er omfattet af nær den samme alvorlige strafpålæggelse som de mere traditionelle og mere gammeldags former for forbrydelse. Det er ikke et problem, der alene er relevant i forbindelse med forureningen, det er også relevant i forbindelse med andre former for nyere forbrydelser, som ikke var forudset på de tidspunkter, hvor vores straffelovgivning i øvrigt blev udformet.

Der er også blevet rejst af hr. Camre og de øvrige ordførere spørgsmålet om spildet i havnene, og dér er det da rigtigt, at man i ministeriet for offentlige arbejder har en mulighed for at gøre sin indflydelse gældende i forurenings sagen. Man har yderligere en direkte mulighed, idet en række af havnene er statshavne, og det skal være mig meget kært at tage et initiativ til, at de pågældende affaldsmængder kan anbringes i statshavnene, og så må man gå ud fra, at dette meget hurtigt vil danne model for de øvrige havne herhjemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til udvalget angående forureningsbekæmpelse. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om husmoderafløsning og hjemmehjælp. (Om udskydelse af revision).

(Lovforslaget (nr. 161) findes i tillæg A. sp. 2645, fremsættelsen i tidenden sp. 3073).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Inge Fischer Møller: Baggrunden for dette lovforslag er en revisionsbestemmelse i loven. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg selv gerne havde set, at vi på nuværende tidspunkt kunne have fastsat regler om en uddannelse af husmoderafløsere og hjemmehjælpere i stedet for som nu blot at foreslå en udskydelse af revisionen.

Et væsentligt bidrag til en styrkelse af den opsøgende socialpolitik vil være at få gennemført en uddannelse af det personale, der her er tale om. Det har af praktiske grunde endnu ikke været muligt at komme igennem med en sådan uddannelse, og når det nu er til at bære, er det dels, fordi der kun er tale om en kortvarig udsættelse, dels fordi en udsættelse vil kunne bevirke en ønskelig koordination vedrørende andre vigtige områder inden for den sociale lovgivning, som foregår med henblik på gennemførelse af socialreformen.

Socialdemokratiet kan derfor anbefale den foreslåede udskydelse af revisionen af loven.

Clara Munck: Den konservative folketingsgruppe kan ligeledes anbefale, at vi udskyder denne lovrevision.

Holger Hansen: Også vi kan anbefale udskydelse af revisionen.

Gunner Baunsgaard: Også fra det radikale venstre kan vi tiltræde.

Jette Boutrup: Selv om en ændring af denne lov med henblik på uddannelsen allerede tidligere er blevet udskudt, hvilket må anses for meget beklageligt, fordi der efter SF's mening virkelig er behov derfor, vil mit parti alligevel stemme for endnu en udsættelse med den begrundelse, at hele spørgsmålet om hjemmehjælp og husmoderafløsning indgår i den store sociale bistandslov, som ventes fremsat i næste samling.

Der er her i landet brug for mindst 25.000 husmoderafløsere og hjemmehjælpere, men med forholdene, som de er i dag, uddannes kun ca. 1.100 pr. år. I de sidste 10 år er der i alt kun uddannet ca. 8.000. Hvis de nuværende forhold fortsætter, vil det altså vare mere end 20 år, før et tilstrækkeligt antal er nået.